

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

1 SEPTEMBER 1934

No. 17

39e JAARGANG

»Mormonisme« ontwaakt in het hart van hen, die zijn schoone geloofs-beginselen kunnen begrijpen, dat zielsverheffende geloof in Jezus Christus en in Zijn volmaakte levenswijze, hetwelk hen ertoe brengt, Hem te gehoorzamen en voor Hem te werken met het zelfopofferende leven, dat het hart reinigt, den geest verfijnt, de gedachten veredelt, het karakter verheerlijkt en die volmaakte overwinning op de vijanden der ziel doet behalen, welke het hoogste succes en volmaakte zaligheid is «
Nephi Jensen.

GEESTELIJKE STERKTE DOOR HET VASTEN

Toespraak, gehouden in den Tabernakel, Salt Lake City, Utah, op
7 Augustus 1932 door Ouderling Joseph Fielding Smith
van den Raad der Twaalven

Wij zijn hier dezen namiddag volgens gewoonte te zamen gekomen en ook volgens gebod, door openbaring aan de Kerk gegeven, welk gebod als volgt luidt :

„Gij zult den Heere uwen God in alle dingen danken;
Gij zult den Heere uwen God een offer in gerechtigheid offeren, zelfs dat van een gebroken hart en eenen verslagen geest.

En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen;

Want voorwaar, dit is een dag, voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen;

Niettemin zullen uwe beloften in gerechtigheid op alle dagen en te allen tijde opgeofferd worden;

Doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden voor uwe broeders, en voor den Heere.

En op dezen dag zult gij geen ander ding doen, dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten doen toebereiden, opdat uw vasten volkomen zij, of met andere woorden, dat uwe vreugde vol moge zijn.”

Daar het vandaag de eerste Zondag in de maand is, is dit onder de Laterdaagsche Heiligen bekend als Vastendag. Dat beteekent, dat deze dag terzijde is gezet, zooals iedere eerste Zondag is vastgesteld als een dag, waarop de leden van de Kerk zich van voedsel zullen onthouden, naar het huis des Heeren zullen gaan, met het voorrecht, hun in de Vastenvergaderingen, welke worden gehouden, geschonken, om getuigenis te geven en te spreken van de goedheid des Heeren jegens hen, belijdende hunne zonden, indien zij zich daartoe gedrongen gevoelen, en met gebroken hart en verslagen geest den Heere te dienen. Er wordt verwacht, dat wij dien dag geen ander ding zullen doen, dan den Heere in vasten, gebed en overdenking te dienen en indien het vasten geëindigd is, dienen wij van het voedsel te nuttigen met eenvoudigheid des harten, in den geest van gebed en dankbaarheid tot den Heere voor Zijne vele zegeningen.

Ik wil dezen namiddag iets zeggen met betrekking tot deze gewoonte van vasten, zooals onder de Laterdaagsche Heiligen geleerd. Dit is een wet, welke de Heere aan de Kerk gegeven heeft. Vasten is echter niet iets nieuws. Het is een welbekend beginsel en is van den beginne geweest. Inderdaad, indien wij de verslagen voor ons hadden, zouden wij tot de ontdekking komen, dat het vasten reeds in het begin der geschiedenis door openbaring aan den mensch werd voorgesteld. Dit beginsel is door het nakomen ervan door vroegere volken en de geschriften van de profeten des Heeren door de eeuwen heen tot ons gekomen. Het vasten was een beginsel, dat door het oude Israëel goed werd begrepen en zelfs vóór Israëel werd geboren. Het verbondsvolk van den Heere van vanouds kwam te zamen in den geest van het vasten, met gebroken hart en verslagen geest, om God te dienen en Zijne zegeningen te verkrijgen. David, de psalmist, zeide:

„Doch wat mij aangaat, toen zij ziek waren, was mijn kleeding een zak: ik vernederde mijn ziel in vasten; en mijn gebed keerde tot mijn eigen boezem weer”.

Het was de gewoonte in die dagen, wanneer men vastte, of wanneer van het volk gevraagd werd om te vasten, omdat het in gevangenschap of moeite verkeerde, het lichaam in zakken te kleeden, een zeer grove kleeding, en asch op het hoofd te strooien, en zodoende hun nederigheid en bekeering te toonen. Daarom verwijst David daarnaar, en zegt dat hij in zijn moeilijkheden den Heere zocht met zijn kleeding van zakken en zijn ziel vernederd door vasten.

Doel van het vasten is bekeering en nederigheid

En door dit te doen verkreeg hij een zegen, want zijn gebed keerde tot zijn eigen boezem weer. Het doel van het vasten is, om eèn toestand van bekeering en nederigheid teweeg te

brengeu, door het vleesch onderdanig te maken aan den geest. De meesten van ons hebben hun geest voortdurend onderdanig aan het vleesch, en tengevolge daarvan brengen wij onszelven niet in nauwe gemeenschap met God.

Zooals ik gezegd heb, dateert het vasten reeds uit zeer oude tijden. Echter werd dit heilig beginsel verdraaid, toen de menschen zich van de waarheid en van het dienen van den levenden God afwendden, juist zooals alle andere beginselen van het Evangelie werden verdraaid. In vele landen begonnen de menschen, wanneer zij vastten, zichzelf te pijnigen. Ze sneden zich in het lichaam en martelden zich op andere wijzen, en veroorzaakten zichzelf veel pijn, teneinde het vleesch onderdanig te maken aan den geest. Bovendien deden zij dit alles, om van de menschen gezien te worden; zij verheugden zich in hun martelingen en hun verdraaid vasten, zoolang zij zich daardoor den lof der menschen verwierven. Zulk vasten werd in openbare plaatsen gehouden, waar de vastende gezien kon worden. Dit alles was natuurlijk niet behagelijk in de oogen des Heeren, Die nimmer het plan had gehad, dat de mensch zich op dergelijke wijze zou martelen, wanneer zij Zijne zegeningen zochten door het vasten.

Het juiste vasten is, zich gedurende den vastentijd te onthouden van voedsel; niet in het opensnijden en martelen van het lichaam of het op andere wijze veroorzaken van lichamelijke pijnen. De Heere kan hierin geen behagen scheppen, zooals wij duidelijk kunnen opmaken uit die wondervolle toespraak, bekend als de Bergrede, waarin de Heiland Zijnen discipelen de volgende instructies geeft:

„En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden: want zij mismaken hunne aangezichten, opdat zij van de menschen mogen gezien worden, als zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.

Maar gij, als gij vast, zalft uw hoofd en wascht uw aangezicht; opdat het van de menschen niet gezien worde, als gij vast, maar van uwen Vader, Die in het verborgen is; en Uw Vader, Die in het verborgen is, zal het u in het openbaar vergelden”.

In deze woorden legt de Heiland het zegel der goedkeuring op het vasten, maar niet een vasten, dat gedaan wordt voor uiterlijk vertoon, om van de menschen gezien te worden. De Joden in Zijn dagen waren dermate in een toestand van hun scheinheiligen afval gekomen, dat zij hun geloof of de uitoefening van hun verdraaiden godsdienst toonden, om van de menschen gezien te worden. Wanneer zij vastten, deden zij dat openlijk; wanneer zij aalmoezen gaven, deden zij het daar, waar het gezien kon worden en hun de lof van de menschen kon worden toegezwaard.

Wat zij ook deden, deden zij in dien geest en daarvoor ontvingen zij hun belooning in den hun toegezwaardigen lof en den geest van goddeloosheid, waarin dit werd gedaan. Doch ons werd

geboden in het geheim te vasten, ons haar te kammen, onze handen en ons gezicht te wasschen en te handelen, alsof er niets ongewoons gebeurd is. Aldus zou de Heere, Die in het verborgen ziet, openlijk beloonen.

Zeer velen van ons hangen echter, door onze levenswijze, aan de begeerlijkheden van het vleesch; onderwerpen onzen geest aan het vleesch en sluiten ons zodoende buiten van de leiding en inspiratie van den Heiligen Geest. Wanneer het vleesch overheerscht, kan de Geest des Heeren geen gelegenheid vinden, om de ziel des menschen te bereiken en daarom ontvangen de menschen niet de zegeningen van den Heere, welke zij anders zouden kunnen genieten.

Merkwaardige voorvallen, opgeteekend in de Schriften

In de Schriften vinden wij omtrent het vasten enkele merkwaardige voorvallen opgeteekend. Wij lezen, dat Mozes veertig dagen vastte. Eveneens leefde Elia, nadat hij door een engel gevoed was, veertig dagen op de kracht, die hij daaruit geput had. De Heiland Zelf vastte veertig dagen en veertig nachten, voordat Hij Zijne bediening begon. Dit was buitengewoon vasten. Het zou onverstandig, buitengewoon onverstandig zijn voor een gewoon persoon, om te trachten veertig dagen te vasten, omdat Jezus het deed, of omdat Mozes of andere profeten van ouds zoo'n langen tijd gevast hadden.

Er wordt niet van ons verlangd, om zulks te doen. De Heere zal behagen scheppen in ons vasten, indien wij de aan de Kerk gegeven wet willen volgen en ons vier en twintig uur, één dag, op den vastgestelden tijd van voedsel willen onthouden. Dan wellicht, bij een speciale gelegenheid, wanneer de toestanden dat toelieten, zouden wij ander vasten kunnen hebben, dat langer dan een dag zou kunnen duren. maar langdurig vasten is niet goed en de Heere heeft ons niet geroepen, om zulks te ondernemen, maar ons in alle dingen door de reden te laten leiden. Er waren goede redenen, ongetwijfeld, waarom onze Heiland de wildernis inging en veertig dagen en veertig nachten vastte; maar laat ons niet vergeten, dat Hij de Zoon van God was — de Verlosser der wereld. Hij wist wat Hij deed. Indien ik de wildernis inging en veertig dagen vastte, zou dit zeer dwaas van mij zijn en ik weet zeker, dat het den Heere niet welbehagelijk zijn zou, wanneer ik dit deed. Ik zou om zekere reden een, twee, drie of vier dagen of zelfs langer kunnen vasten, indien ik de noodzakelijkheid daarvoor aanvoelde, maar indien ik de wet aan de Kerk gegeven, nakom, dan doe ik wat de Heere van mij verlangt. En datzelfde kan ik van een ieder van u zeggen.

Israël tot bekeering geroepen

In de vroegere dagen leerde Israël, tengevolge van gebruiken onder andere naties en wellicht eigen neiging, in hun vasten de

gewoonten van anderen te volgen op een wijze, welke den Heere niet behaagde. Daarom moesten de profeten hen tot bekeering roepen. Jesaja riep tot het volk :

„Roep uit de keel, houd niet in; verhef uwe stem als eene bazuin, en verkondig Mijn volk hunne overtreding en het huis Jakobs hunne zonden.

Hoewel zij Mij dagelijks zoeken, en eenen lust hebben aan de kennis Mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij Mij naar de rechten der gerechtigheid; zij hebben eenen lust tot God te naderen;

Zeggende: Waarom vasten wij, en Gij ziet het niet aan: waarom kwellen wij onze ziel, en Gij weet het niet? Ziet, ten dage, wanneer gijlieden vast, zoo vindt gij uwen lust en gij eischt strengelijk al uwen arbeid.

Ziet, tot twist en gekijf vast gijlieden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet gelijk heden, om uwe stem te doen hooren in de hoogte.

Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mensch zijne ziel een dag kwelle? dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bies, en een zak asch onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heeten, en eenen dag den Heere aangenaam?

Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt?

Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt en den armen verdrevene in huis brengt? als gij eenen naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vleesch niet verbergt? Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe genezing zal snellijk uitspruiten; en uwe gerechtigheid zal voor uw aanzicht heengaan en de heerlijkheid des Heeren zal uw achtertocht wezen.

Wij dienen er naar te streven onzen geest aan God te onderwerpen

Wij dienen te vasten om van den Heere gehoord te worden, doch niet tot twist en gekijf en om goddelooslijk met de vuist te slaan, noch van de menschen gehoord te worden; doch liever opdat wij ons kunnen onderwerpen aan den Geest van God, zoodat wij de waarheid mogen kennen, welke van God is. Bovendien, opdat wij meer medelijden mogen hebben met de armen, om ons brood aan de hongerigen uit te deelen, en de naakten te dekken, opdat zij zich niet behoeven te schamen. Joël, eveneens over dit onderwerp sprekende, zeide:

„Nu dan ook, spreekt de Heere, bekeert u tot Mij, met uw gansche hart en dat met vasten en geweent en met rouwbeklag.

En scheurt uw hart en niet uwe kleederen, en bekeert u tot den Heere, uwen God; want Hij is genadig en barmhartig, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwade”.

Dit werd gezegd, omdat de menschen bekeering behoeften. Deze profeet riep het volk aan, den Heere te zoeken en hun hart inplaats van hun kleeding te scheuren, omdat in die dagen, wanneer zij in moeilijkheden verkeerden, het de gewoonte was,

hun kleeding te scheuren, terwijl zij in zak en asch zaten, doch het was niet altijd, dat zij hun hart scheurden, dat is, dat zij zichzelf vernederden en met verslagen hart den Heere in hun vasten zochten.

Ik heb deze dingen aangehaald om aan te toonen, dat het beginsel van vasten bekend was en onder de volkeren van ouds werd nageleefd. Het is iets, waarvan de Heere nu verlangt, dat de Heiligen der Laatste Dagen het zullen nakomen. Hier is het woord des Heeren tot de Kerk:

„En ik geef aan u, die de eerste arbeiders in dit laatste koninkrijk zijt, een gebod, dat gij uzelfen te zamen zult vergaderen en uzelfen organiseeren, en uzelfen voorbereiden en uzelfen heiligen; ja zuivert uwe harten en reinigt uwe handen en voeten voor Mij, opdat ik u moge reinigen;

Opdat ik moge getuigen tot uwen Vader, en uwen God en Mijnen God, dat gij rein zijt van het bloed van dit goddelooze geslacht; opdat ik deze belofte, deze groote en laatste belofte, welke ik met u besloten heb, moge vervullen, wanneer ik wil. Eveneens geef ik aan u gebod, dat gij zult voortgaan in gebed en vasten vanaf dezen tijd voortaan.”

Dit is het gebod, hetwelk de Heere heden aan de Laterdaagsche Heiligen heeft gegeven, waardoor wij onder de verplichting zijn, den Vastendag te houden, welken de Heere ons heeft onderwezen. De geheele wereld zoude beter zijn, lichamelijk en geestelijk, indien zij dit beginsel van vasten een dag per maand zouden nakomen, zooals dit den Heiligen der Laatste Dagen geboden is. Bovendien, beteekent dit niet alleen onthouding van zekere voedselsoorten, zooals in sommige kerken geleerd. Het beteekent algeheele onthouding, en in den geest van nederigheid, bekeering, vergevingsgezindheid en gebed, zooals wij de zegeningen en leiding des Heeren zoeken.

Ik heb hier voor mij een uittreksel uit een toespraak van President Joseph F. Smith. Omdat het zoo duidelijk het doel van het vasten onder de Laterdaagsche Heiligen uiteenzet, zal ik het voorlezen:

Gezichtspunten van President Joseph F. Smith

„Daar de Evangelieboodschap geloof en bekeering vereischt, vereischt ze ook tegemoetkoming in de tijdelijke behoeften. Daarom heeft de Heere plannen geopenbaard voor de tijdelijke zaligheid der menschen. Ten behoeve der armen werd het vasten ingesteld, een leidende factor, welke o.a. de armen van voedsel en andere nooddriftigheden zal voorzien, totdat zij zichzelf kunnen helpen. Want het is duidelijk, dat plannen, welke slechts huidige moeilijkheden verlichten, ontoereikend zijn. De Kerk heeft er immer naar gestreefd, de leden zoodanig te plaatsen, dat zij zichzelf kunnen helpen, liever dan de methode van zoovele liefdadige

instellingen te aanvaarden, welke slechts in de huidige nooden kunnen voorzien.

Wanneer de hulp wordt ingetrokken of niet toereikend is, dient er steeds uit dezelfde bronnen te worden geput en zoodoende maakt men van de armen bedeeden en leert men hun het onjuiste beginsel, om op een anders hulp te rekenen inplaats van afhankelijk te zijn van hun eigen pogingen Ons idee van liefdadigheid is derhalve, om in de huidige behoeften te voorzien en dan de armen op weg te brengen, zichzelf te helpen, zoodat zij op hun beurt anderen van dienst kunnen zijn. De fondsen worden ter verdeeling aan wijze mannen toevertrouwd, over het algemeen aan bisschoppen der Kerk, wier plicht het is, voor de armen te zorgen.

Wij leggen het onpartijdig Vastendagplan des Heeren voor aan de Kerken der wereld als een wijs, een steunend middel om de armen te helpen. Ik zeg onpartijdig, omdat het een gelegenheid biedt voor de uitdeeling van veel of weinig, naar gelang de houding en toestand van degenen, die bijdragen; en daarnaast helpt het beiden, den gever en den ontvanger. Indien de kerken den algemeenen maandelijkschen Vastendag zouden aanvaarden, zooals door de Laterdaagsche Heiligen in acht genomen, en de gedurende dien dag bespaarde middelen zouden aanwenden tot verlichting, zegen en nut van de armen en met het oogmerk hen te helpen, om zichzelf te helpen, zouden er spoedig geen armen meer in het land zijn.

Het zou voor de menschen een eenvoudige manier zijn, zich naar dit verlangen te schikken — zich een dag per maand van voedsel en drank te onthouden, en hetgeen dien dag anders zou worden genuttigd, ten nutte der armen aan te wenden en nog méér, indien zij dit willen doen.

De Heere heeft deze wet ingesteld. Ze is eenvoudig en volmaakt, gegrondvest op reden en intelligentie, en zou niet slechts een oplossing blijken te zijn voor het vraagstuk, hoe de armen te helpen, maar tevens nakomers dier wet ten goede komen. Het zou de aandacht vragen voor de zonde van overeten, het lichaam onderwerpen aan den geest en zoodoende de gemeenschap met den Heiligen Geest bevorderen, en geestelijke sterkte en kracht verzekeren, welke de menschen der naties zoo zeer noodig hebben.

Daar vasten immer vergezeld dient te gaan van gebed, zou deze wet de menschen nader tot God brengen en ten minste eens per maand hun gedachten afleiden van de verkeerde sleur der aardsche dingen, en hen in onmiddellijk contact brengen met practischen, zuiveren en onbesmetten godsdienst — de vaderloozen en weduwen te bezoeken, en zichzelf onbesmet houden van de zonden der wereld. Want godsdienst is niet het gelooven der geboden alleen, maar het is het nakomen ervan. Ik wilde

voor God, dat de menschen niet slechts Jezus Christus en Zijne leeringen zouden gelooven, maar hun geloof dermate zouden uitbreiden, dat ze de dingen zouden doen, die Hij hun geleerd heeft en ze verrichten in geest."

Ik geloof, dat het vorengaande een uitstekende raadgeving is en ik bevestig, wat President Smith hier aanhaalt, dat, indien de menschen van deze natie, die de middelen bezitten, zich van twee heele maaltijden zouden onthouden of van den avond tot den avond van den volgenden dag, en hetgeen zij zodoende hebben uitgespaard of het daarmede gelijk staande, tot steun der armen zouden geven, we geen armen meer onder ons zouden hebben. Het zou dan voor de menschen niet noodig zijn, langs de straten te loopen of zelfs werkloos te zijn, want er zou werk voor hen zijn, tengevolge der grootere liefde in het hart van den mensch jegens zijn medemensch. Echter zouden de middelen, aldus verkregen, gebruikt kunnen worden voor alle armen van het land. Honderden miljoenen dollars zouden uitkomst kunnen brengen, zonder dat de regeering maanden noodig zou hebben om te bespreken, hoe de belasting van het volk op te voeren.

Natuurlijk is er zelfs een beter plan dan dat, maar de menschen zijn daarvoor nog niet bereid. Ik heb verwezen naar de wet der vereenigde orde; doch die kan in den dag der goddeloosheid niet komen. Wanneer wij ons zouden kunnen ontdoen van onze zelfzuchtigheid, van den geest van hebzucht, het verlangen in het hart der menschen, te potten ten koste van hun medemenschen; indien menschen van weelde en macht niet langer de armen zouden uitzuigen, de weduwe en de vaderloozen verdrukken en den huurling in zijn loon, dan zou er een nieuw tijdperk aanbreken. Wij zouden geen kommer hebben, en inplaats van goddeloosheid en heerschappij der misdaad, zouden wij vrede hebben en in het hart van alle menschen zou liefde wonen. Doch er heerscht zelfzucht in het hart der menschen en het gevolg is goddeloosheid, en goddeloosheid veroorzaakt ongelijkheid onder de menschen. Niet-tegenstaande zelfzuchtigheid en liefde voor rijkdom, zouden er toch, indien de bemiddelden de waarde van twee maaltijden zouden afstaan ten zegen der armen, geen armen meer onder ons zijn.

Eenige maanden geleden stelde senator Smoot in de zaal van het Senaat der Ver. Staten dit plan voor, hetwelk een deel is van het Evangelie van Jezus Christus, en hetwelk onder de Laterdaagsche Heiligen wordt nageleefd, en adviseerde, dat het onder het volk zou worden aangenomen. Hij vertelde dezen wijzen mannen dat, indien zij één dag per maand zouden vasten, alle menschen hetzelfde zouden doen, en er zodoende middelen bijeengebracht konden worden, ter tegemoetkoming aan de zorgen der armen en gebrekkigen. Onder zulke omstandigheden zou het

Congres geen vruchteloze poging behoeven aan te wenden om de toestanden van heden te wijzigen. Zij hadden zoo iets nog nooit gehoord Enkelen van hen konden ongetwijfeld de waarde ervan inzien.

Ik wil in het kort nog iets anders aanhalen. De allereerste zin van de eerste aanhaling, welke ik voorlas, luidde als volgt: „Gij zult den Heere uwen God in alle dingen danken”. Laat mij hieraan het gezegde van President Joseph F. Smith toevoegen: „Ik wilde voor God, dat de menschen niet slechts in Jezus Christus en Zijne leeringen zouden gelooven, maar hun geloof dermate zouden uitbreiden, dat zij de dingen zouden doen, die Hij hun geleerd heeft en ze verrichten in geest”.

Ik roep tot de Laterdaagsche Heiligen: Bekeert u, wendt u tot den Heere. Onderhoudt Zijne geboden. Onderhoudt den Vastendag, den Sabbat, zooals de Heere dat verlangt. Gaat tot den Heere in nederigheid en gebed met uw maag leeg en uw hart vol, en met uw gedachten vastbesloten, Hem in alle dingen te dienen. Dan zult u den geest van dit werk gevoelen!

U zult de waarheid kennen en u zult geen verlangen hebben, om de wegen van ongerechtigheid te bewandelen. De Heere is mishaaagd over het volk en ik wensch met geheel mijn hart dat er meer waren om bekeering te verkondigen, met den moed om den menschen te zeggen wat zij behoeven, want zij hebben bekeering noodig. Tenzij er een verandering komt, zal de toorn des Heeren, welke aangewakkerd wordt, onder de menschen nederkomen. Ik bid daarom om bekeering in den naam van Jezus Christus, Amen.

CONFERENTIE-AANKONDIGINGEN

De najaarsconferenties van de vier districten der Nederlandsche Zending zullen als volgt worden gehouden:

Amsterdam 16 September
Groningen 23 September
Rotterdam 30 September
Utrecht 7 October

Gedurende deze conferenties zullen speciale bijeenkomsten worden belegd voor de Priesterschap, de Zusters-Hulpvereeniging, de O.O.V., Genealogische Vereenigingen en het Jeugdwerk, waarin hun nieuwe plannen en lessen voor het komende seizoen zullen worden voorgesteld. Zie voor omschrijving van dit nieuwe werk en de nieuwe plannen „De Ster” van 15 September.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR SEPTEMBER

(Voor de Zusters)

Gedurende het bezoek kan met elkander Jakobus 1 worden besproken.

GELOOFT GOD IN OORLOG?

door Joseph F. Merrill

Niet lang geleden bereikte den schrijver een vraag op deze ongewone wijze: „Geloofst God in oorlog?” De houding van God tot den oorlog is vaak door vele eerlijke zielen besproken. En vele ontmoedigde menschen hebben zelfs gezegd: „Er is geen God”, want indien Hij er wel was, zou Hij geen oorlog toestaan. Wederom, er is uitgewezen, dat tegen elkander strijdenden legers somtijds werd voorgehouden, dat zij stredden voor de zaak des Heeren en een elk heeft denzelfden God gesmeekt om de overwinning. Verder wordt aangehaald, dat in de geschiedenis omtrent oorlogen wordt vermeld, dat gewoonlijk „macht recht is”, met andere woorden dus is de overwinning steeds aan de zijde van het machtigste leger. En daarom bestaat er geen God van rechtvaardigheid, vol liefde en genade voor Zijn kinderen, wordt er beweerd. Zelfs velen, die gelooven in het bestaan van een God, Die alle eigenschappen bezit, welke Jezus Zijn Vader in den Hemel toekent, hebben moeite om zooveel pijn, wreedheid, zorgen en ellende in de wereld te verklaren.

Welnu, het is slechts eerlijk en redelijk om toe te geven, dat wij niet in staat zijn, juist en bevredigend antwoord te geven op de vele vragen, welke opkomen met betrekking tot Gods handelingen met Zijn kinderen hier in sterfelijkheid. Maar onze onwetendheid en ons tekort aan doorzicht in deze dingen rechtvaardigen ons ongeloof niet. Mogen wij de geschiedenis van Job niet aanhalen, een der mooiste in alle literatuur, als bewijs dat ongeloof in Gods genade en rechtvaardigheid in Zijne handelingen met ons niet gerechtvaardigd is? We herinneren ons allen Jobs onsterfelijke woorden tot zijn vrienden „ofschoon Hij mij slaat, zal ik toch in Hem vertrouwen.”

Jobs houding was er een van volmaakt vertrouwen en geloof in God. Is er een Christen, die wil verloochenen, dat dit de juiste houding is, welke een geloover kan aannemen? Het was de houding van Abraham, toen hij voorbereidingen trof tot het offeren van Izaäk, den zoon der belofte. En Abrahams vertrouwen in God werd erkend en dienovereenkomstig beloond, evenals dat van Job, en zoo zal het met een ieder persoon zijn.

Maar om terug te keeren op de vraag „Geloofst God in oorlog?”.

Nooit te voren hebben wij de vraag in deze bewoordingen gezien of gehoord en wij weten niet, of de Heere ze in dezen vorm heeft beantwoord. Daarom mogen wij onze eigen gevolgtrekkingen maken uit hetgeen geschreven staat. Johannes de Openbaarder (Openb. 12:7-9) zegt: „er was krijg in den hemel” met als gevolg de nederlaag van Satan en de geestelijke wezens, die met hem vochten en „hij is geworpen op de aarde en zijne engelen zijn met hem geworpen”. Deze twist bestond uit wat men noemde „de krijg in den hemel”. Satan werd op de aarde geworpen, hetgeen als gevolg heeft gehad het schouwspel van min of meer voortdurenden krijg, sinds Kain zijn broeder Abel doodsloeg. Dit zijn feiten.

Welnu, God is de Vader van onze geesten. Hij is ook de geestelijke Vader van Satan en zijn engelen. Wij gelooven, dat wij de geestelijke eigenschappen van Onzen Hemelschen Vader bezitten, want „zoals God nu is, kan de mensch worden”, d.i. wij gelooven in de leerstelling van „eeuwigen vooruitgang”. Doch naarmate de mensch zich ontwikkelt en groeit in eigenschappen van geloof, eerlijkheid, deugd, waarheidsliefde, liefde voor zijn medemenschen enz. — alle aan God gelijke eigenschappen — en kracht verkrijgt, om meer en meer volgens den Gouden Regel te leven, des te sterker zal hij oorlog haten als instelling en des te dieper betreurt hij het blijven voortbestaan ervan onder de menschen. Hij zou oorlog afschaffen, indien hem dit mogelijk was „Waarom vernietigt God den oorlog dan niet; Hij is toch almachtig?” zullen enkelen vragen.

Oppervlakkig beschouwd lijkt deze vraag redelijk. Laat ons zien. Waarom was er krijg in den hemel? Het antwoord is, dat de Vader „vrijen wil” aan al Zijn kinderen had gegeven. In het gebruiken van deze door God geschonken gift rebelleerden Satan en zijn volgelingen tegen het plan, dat de Vader voorstelde, om het aardsche leven van Zijn kinderen te bestieren. Het Evangelieplan is op het beginsel van „vrijen wil” gegrondvest. De Heere, Schepper van ons heelal, leidt het in overeenstemming met zekere beginselen. Deze zijn bekend als de wetten der natuur. En derhalve worden alle geschapene dingen door wetten geregeerd. Voor Zijn kinderen is een dezer wetten die van „vrijen wil”.

Gelooven de heiligen van God in oorlog? Zekerlijk houden zij niet van oorlog. Het bedroeft hen ten zeerste, wanneer hij komt. Zij zouden veel liever zien, dat de menschen en naties oorlog vergeten en „hun zwaarden tot ploegen slaan”. Zij streven naar „vrede voor alle menschen”. Met deze gevoelens en houding beantwoorden zij slechts aan de goddelijke eigenschappen, welke zich in hen hebben ontwikkeld — eigenschappen, welke de Vader in volmaaktheid heeft. Maar Satan werkt onder de menschen en zal dit blijven doen, tot hij gebonden wordt. Hij zal moeite blijven veroorzaken, waar hij dat ook kan. Hij verheugt zich in het teweeg

brenge van alle mogelijke menselijke ellende. En zoolang de menschen naar hem luisteren, zullen zij al de verschrikkingen van den oorlog ondervinden. Doch zij dienen zichzelf hun ellende te verwijten en niet den Heere.

DE VROUWEN IN DE KERK

Toespraak, gehouden door Zr. Louise Y. Robison, Algemeen Presidente van de Zusters-Hulpverenigingen der Kerk, gedurende haar bezoek aan Rotterdam op Maandag 30 Juli 1934.

Mijn geliefde Broeders en Zusters.

Ik bid den Heere, dat ik uw sympathie en uw geloof en gebeden mag hebben, zoodat ik in staat zal zijn, die dingen tot u te zeggen, die ik wil zeggen. Ik dank Br. en Zr. Lyon, dat zij mij hebben uitgenoodigd om u te ontmoeten, mijn Hollandsche dochters en mijn broeders en zusters.

Ik heb ook thuis Hollandsche vrienden, die ik zeer liefheb. Broeder en zuster Melligers zijn op ons kantoor en broeder de Bry zie ik iederen dag. Broeder Hekking, een zoon van Br. Hekking hier (raadgever in het Rotterdamsche presidentschap — Red.) is een van mijn mans beste vrienden. Daarom gevoel ik mij hier thuis, want de geest van het Evangelie maakt ons één. Ofschoon ik uw taal niet kan verstaan, kan ik toch van den geest genieten. Het Evangelie van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen maakt

alle menschen één! Ik weet zeker, dat elk lid dankbaar is voor het getuigenis, dat hij bezit. Maar in het bijzonder moeten de vrouwen van deze Kerk dankbaar zijn voor de voorrechten, welke zij hebben. Onze Hemelsche Vader is goed jegens de vrouwen geweest. U kunt zich wel herinneren, dat, voordat Christus geboren werd, de engel de boodschap overgaf aan een vrouw. „Heil Maria, gij zijt gezegend door den Heere.” Toen, nadat de Heere gekruisigd was, was het wederom een vrouw, die vereerd werd, toen de Heere haar vertelde: „Ga en vertel mijn discipelen, dat Ik ben opgestaan”. Het was niet lang nadat het priesterschap van de aarde werd weggenomen, dat alle voorrechten den vrouwen werden ontnomen.

Ten eerste werd haar niet meer toegestaan om in de kerk te zingen of in de kerk te spreken. In de Concilie van Macon hebben de wijze mannen er over gedebatteerd, of een vrouw wel een ziel had. En zoo ging het door heel veel jaren heen, totdat het Evangelie hersteld werd. Het was slechts 3 maanden, nadat de Kerk georganiseerd was, dat een openbaring door den profeet Joseph Smith werd gegeven, waarin Emma Smith werd uitverkoren om liederen te schrijven voor de Kerk en werd gezegd, dat de vrouwen in staat zouden zijn, om te prediken. Een andere zegening, welke iedere vrouw gegeven wordt, was, dat de vrouw een steun zou zijn voor haar man. Dat is hetgeen de Zusters-Hulpvereniging tracht te leeren: haar man te ondersteunen en een liefdrijke moeder te zijn zoowel als een goede buur. Het Z.H.V.-werk beteekent meer dan alleen clubwerk; het is een zegen voor de zwakke zusters. De Christus zeide tot Zijn discipel: „Hebt gij Mij lief?” en toen de discipel zeide: „Ja, ik bemin U”, zeide Hij: „Voed Mijne schapen.” Deze boodschap en roeping komt tot de Z.H.V. Het is aan ons, om al onze zusters te versterken en te helpen. Indien wij iemand onder ons hebben, hetzij man of vrouw, die de een of andere ziekte heeft; als hij of zij slechts één arm of been heeft, dan verwachten wij niet, dat hij of zij eenzelfde zware last kan dragen als wij. En indien wij iemand zien, die een zware last draagt, doen wij al het mogelijke om hem te helpen. Nu zijn er onder ons mannen en vrouwen, die zwakheden hebben, die zelfs nog erger zijn dan een ziek lichaam. Sommige vrouwen zijn niet vriendelijk thuis. Sommige vrouwen spreken zelfs niet eens de waarheid. Doch wij moeten nimmer becritisieren; alleen hen helpen, zooals wij die man of vrouw met één arm zouden doen. In onze organisatie dienen wij niet van de gedachte uit te gaan, dat het ambt het grootste ding is. Het komt er niet op aan, wat wij doen. Wij moeten het werk en den wil van den Meester doen. Ons wordt geleerd, dat de huisbewaarder in het huis van God de beste dienaar is, wanneer hij zijn werk goed verricht. Alleen, opdat wij ons werk goed kunnen doen, dienen wij ambtenaressen te hebben, doch dit beteekent niet, dat zij de besten zijn. De beste is hij, die de dienaar is van allen. Herinnert u zich nog wel, dat er geschreven staat, dat de Heere de voeten waschte van Zijne discipelen, terwijl Hij toch de macht had van een God? Hoe noodig is het dus voor ons, elkander te dienen, wanneer wij zelf zooveel vergiffenis noodig hebben.

In de Z.H.V. hebben wij een klein fonds en dat fonds is om de zwakken en zieken te helpen of om degenen te steunen, die in zorgen zitten of in andere omstandigheden. Nu hebben wij allen wel eens iets noodig — misschien geen brood of schoenen, maar het is vriendschap en den Geest des Heeren.

Wanneer wij dus iemand in ons midden hebben, die onze hulp

noodig heeft, is het ons voorrecht, het leven van den Heiland na te volgen en dien persoon te helpen. Wij hadden een familie in Utah, waarvan de vrouw zeer langen tijd ziek was en na een tijd in het ziekenhuis te hebben doorgebracht, stierf de moeder. Terwijl de vader in het ziekenhuis was in Salt Lake City, is al zijn graan verbrand en had hij niets en niemand over om voor zijn familie te zorgen. De zusters van de Z.H.V kwamen bij deze familie. Ze maakten het huis schoon; ze zorgden er voor, dat de kinderen allen goede kleding hadden om naar de begrafenis te gaan en zij brachten levensmiddelen in dat huis, zoodat, wanneer de vrienden zouden komen, er iets was om te gebruiken. En gedurende een geheel jaar — totdat er wederom een oogst was — gingen elke week twee zusters naar dat huisgezin en waschten voor de geheele familie en maakten het huis schoon. Den volgende dag gingen twee andere zusters en zij deden het strijkwerk en naaiwerk en brachten rapport uit aan de presidente van de Z.H.V. over de dingen, die noodig waren, b.v. andere kleding en kousen, opdat deze kinderen er steeds goed uit zouden zien.

Kunt u begrijpen, wat dat voor die familie beteekende? Die jongens en meisjes zijn nu groot geworden, maar zij vertellen vol liefde, wat de Z.H.V. voor hen gedaan heeft. Een der jonge mannen zeide niet lang geleden: „Zij waren zoo goed voor mij, dat ik nauwelijks mijn eigen moeder miste”.

Verleden jaar, toen het in Idaho zeer koud was, had er een begrafenisplechtigheid plaats in een der kerkgebouwen. Vrienden en verwanten kwamen van de kleine dorpjes daar rondomheen, waaronder velen, die geen leden der Kerk waren. Na de begrafenisplechtigheid zeide de bisschop: „Wij zouden graag zien, dat alle vrienden van de omliggende dorpjes teruggingen naar het vergaderlokaal, nadat de begrafenis heeft plaats gehad” en daar werden zij onthaald op soep en een warm maal. Een man, die niet van ons geloof was, schreef naar het kantoor en zeide: „Ik heb nooit geweten, dat er vrouwen in de wereld waren, die zoo iets moois zouden doen”. — En dit wordt iederen dag gedaan. Verleden jaar hebben onze zusters van de Z.H.V. één of meerdere dagen bij zieken doorgebracht. Indien één persoon al dat werk, dat zij verricht hebben, had willen doen, had hij hiervoor 144 jaren noodig gehad.

Kunt u zich voorstellen, welk een troost deze vrouwen hebben gebracht? In mijn eigen wijk of gemeente is een der raadgevers in het presidentschap een tamelijk jonge man. Hij sprak op zekeren avond in onze vergadering en zeide: „Voordat ik in het presidentschap was, dacht ik, dat de Z.H.V. alleen oude dames waren, die van deur tot deur gingen. Maar onze baby werd ernstig ziek en toen wij heel vermoeid waren door bij haar te waken, kwamen de zusters van de Z.H.V. en lange nachten hebben zij voor deze

kleine gezorgd. Toen de kleine stierf, hebben deze lieve zusters ons geholpen, het leed te dragen en na de begrafenis namen zij zooveel mogelijk alle sporen van verdriet weg. Nu, wanneer ik de zusters van de Z.H.V. zie, neem ik mijn hoed af en sta, alsof ik in de tegenwoordigheid van engelen stond". Dit is het werk van de Z.H.V. Maar er zijn nog zooveel andere dingen.

Wij bestudeeren onze lessen en wij leeren zingen. Voor al die dingen, die Onze Hemelsche Vader hersteld heeft door den profeet Joseph Smith, voor al deze zegeningen dienen wij onze dankbaarheid te toonen, door betere vrouwen te zijn; door de broeders, die het priesterschap dragen, te helpen en te ondersteunen. Wij dienen te bedenken, dat wij een hulpe zijn voor de priesterschap. Maken wij het gemakkelijk voor onze broeders, om naar de priesterschapvergadering te gaan? Maken wij het thuis zoo gemakkelijk, dat wij familiegebeden kunnen hebben? Heel veel hiervan is afhankelijk van de moeder. Het doet er niet toe, hoe graag de vader familiegebeden wil hebben; tenzij de moeder alle dingen ordelijk en kalm in orde zal maken, is het voor den vader niet mogelijk, die gezamenlijke gebeden te hebben. Ik hoop, dat elke moeder haar gezin kan voorbereiden voor familiegebeden. Er is geen band in de geheele wereld sterker dan gebed, om de familie te zamen te houden. Een jonge man van Salt Lake City trouwde en ging weg van zijns moeders huis. Maanden daarna schreef hij aan zijn moeder en zeide: „Gedurende gebedstijd zou ik thuis willen zijn. Mijn vrouw is alles voor mij, dat ik wenschen kan, maar tegen gebedstijd komt er een verlangen in mij op, dat het schijnt, alsof ik thuis moet zijn". Is dat geen belooning voor elke moeder?

Dan is het ook het voorrecht van de moeder, de kinderen te onderwijzen. Leert u uw kinderen, wat het is om gedoopt te worden? Maakt u een kleine extra ceremonie voor dezen doop? Bereidt u uw kleine jongens voor op het priesterschap? Dat is een van de grootste dingen, die u doen kunt. Wanneer u over deze dingen nadenkt, zult u zien, dat het veel belangrijker is dit te doen, dan het is, alleen een ambt te dragen. Dit is de schoonheid van het Evangelie van Jezus Christus. Er is iets voor elk lid te doen en wanneer wij zeggen, dat wij zooveel tijd in de kerk geven, dan is het fout. Het gaat er om, wat de Kerk aan ons geeft, dat is wanneer wij het doen in den geest van werkzaamheid. Het is niet goed, wanneer wij dingen doen, omdat wij het moeten doen en dat zal ons niet veel vreugde brengen. Maar wij dienen te doen, zooals Christus ons vertelde te handelen: wanneer uw vijand u dwingt, een mijl te gaan, ga dan twee mijlen met hem. Wij hebben niet zulke vijanden als de oude Hebreëën hadden, maar iederen dag van ons leven ontmoeten wij omstandigheden, waarin wij moeten beslissen. Nemen wij de beslissing, zooals Christus het deed?

Er is slechts een klein voorbeeld in een verhaal, dat te vinden

is in een boekje, hetwelk in de Ver. Staten wordt uitgegeven. Een moeder had haar kleinen jongen gezegd, om bessen te gaan plukken en hij moest een liter bessen plukken. De kleine jongen had daar een hekel aan en ging boos weg en liep zoo langzaam hij maar kon. Maar toen kwam de gedachte bij hem op: „Ik zal 2 liter plukken en mijn moeder verrassen!” Onmiddellijk werd dit moeilijk werk een genoegen en zoo gaat het ook in ons leven.

Wanneer het presidentschap der gemeente ons vraagt, iets te doen en wij zeggen, dat wij zooveel tijd aan de Kerk moeten geven, dan zegenen wij ons leven niet, noch hebben wij eenige vreugde in het leven. Maar wanneer zij ons vragen, om oh zoo'n klein ding te doen en wij zullen het vreugdevol en gewillig verrichten, dan wordt het voor ons een zegen. En het is niet moeilijk; wij zullen die dingen doen om onze dankbaarheid te toonen aan onzen Hemelschen Vader voor Zijne zegeningen aan ons

Het was niet lang geleden, dat vrouwen in geen vergadering mochten spreken. Welnu, deze broeders komen hier naar deze vergadering en laten vrouwen de leiding nemen van deze bijeenkomst, maar doordat zij dit doen kunnen, moeten wij onze dankbaarheid betuigen. Wanneer ons wordt gevraagd, deze broeders te steunen of onze zusters in de Z.H.V. en wij steken onze hand op ter ondersteuning, leggen wij de belofte af voor onzen Hemelschen Vader, dat wij nooit kwaad van hen zullen spreken, maar dat wij al het mogelijke zullen doen om hen te helpen.

Ik ben zeer dankbaar, dat ik hier mocht zijn om u allen te zien en mijn hart vloeit over van liefde voor u, dat ik tot u moet spreken. Ik bid, dat Onze Hemelsche Vader u zal zegenen; dat u zoo zult leven, dat uw licht hier zal schijnen; dat uw burens zullen weten, dat u betere menschen bent door het Evangelie van Jezus Christus. Er is geen andere manier, waarop wij het Evangelie kunnen verkondigen, welke meer doeltreffend is, dan het leven, dat wij leiden. Ik bid, dat onze Hemelsche Vader u sterkte mag geven, dat u de tweede mijl zult afleggen; dat u goed zult geven voor elk kwaad, dat tot u zal komen. Dat u zult toonen aan onzen Vader in den Hemel, dat wij gewillig zijn om Hem te dienen.

Moge u vreugde hebben in uwe tehuis; dat uwe kinderen op zullen groeien in de kerk; ik vraag dit alles in den naam van Jezus Christus. Amen.

GENEALOGISCHE KLASSEN

Eerste avond. Les 19. Leest en bespreekt blz. 18-24 uit „*De Val en de Verlossing*” door O. F. Whitney.

Derde avond. Les 20. Leest en bespreekt blz. 24-32 uit „*De Val en de Verlossing.*”

INHOUD

Geestelijke sterkte door Vasten	257	Gelooft God in Oorlog	. . . 266
Conferentie-aankondigingen	. 265	De vrouwen in de Kerk	. . . 268
Huisbezoek-onderwerp v. Sept.	265	Genealogische Klassen	. . . 272